

**Θεματική Ενότητα: Άσκηση σε Άτομα με Ειδικές Ανάγκες
Προφορικές Ανακοινώσεις 19^{ου} Διεθνούς Συνεδρίου Φυσικής
Αγωγής & Αθλητισμού**

**Section: Adapted Physical Activity
Oral Presentations of the 19th International Congress of Physical
Education & Sport**

15474

**ΜΟΡΦΕΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΠΙΔΡΑΣΗΣ ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΣΣΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΑΤΟΜΑ
ΜΕ ΝΟΗΤΙΚΗ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΠΟΝΗΣΗ ΟΜΑΔΙΚΟΥ ΑΘΛΗΜΑΤΟΣ**

Αντωνιάδης Π. , Μιχαηλίδης Μ.

Ευρωπαϊκό Πανεπιστήμιο Κύπρου

coachpavlos@gmail.com

**FORMS OF COMMUNICATION AND INTERACTION OF ADULTS WITH MENTAL
RETARDATION DURING TRAINING IN TEAM SPORTS**

P. Antoniadis , M. Michaelides

European Univescity Cyprus, D.A.C.

Η κοινωνική προσαρμογή και η ομαλή ένταξη των ατόμων με νοητική καθυστέρηση στην καθημερινότητα είναι ένα θέμα που απασχολεί τη σύγχρονη κοινωνία και ιδιαίτερα την ερευνητική κοινότητα στο χώρο της ειδικής αγωγής. Η φυσική αγωγή και γενικά η ενασχόληση με αθλητικές δραστηριότητες είναι ένα μέσο που φέρνει τους ανθρώπους που συνευρίσκονται σε συνθήκες άσκησης σε συνεχή αλληλεπίδραση. Παράλληλα αναπτύσσονται μεταξύ τους σχέσεις φιλίας και αναδεικνύονται οι πραγματικές τους δυνατότητες, ανεξαρτήτως των ατομικών σωματικών ή νοητικών ιδιαιτεροτήτων. Η παρούσα εργασία, μια περιγραφική έρευνα παρατήρησης, είχε ως σκοπό τη διερεύνηση και παρουσίαση των μορφών επικοινωνίας και αλληλεπίδρασης που ανέπτυξαν άτομα με νοητική καθυστέρηση κατά τη συμμετοχή τους σε προπόνηση ομαδικού αθλήματος. Τα άτομα που αποτέλεσαν το δείγμα ήταν οκτώ, ηλικίας από δεκαοκτώ μέχρι τριανταπέντε ετών. Οι συμμετέχοντες ήταν όλοι άντρες και επιλέγηκαν με τυχαίο τρόπο από τους αθλητές του προγράμματος των Ειδικών Ολυμπιακών Κύπρου. Πέντε εξ αυτών προπονούσαν στο ποδόσφαιρο και τρεις στην καλαθόσφαιρα. Το πρόγραμμα παρακολούθησης διήρκεσε τέσσερις βδομάδες και το κάθε άτομο παρακολούθηθηκε τρία λεπτά σε κάθε συνάντηση, με συνολικό χρόνο παρακολούθησης του δείγματος ενενήντα έξι λεπτά. Η συλλογή δεδομένων έγινε με δομημένη παρατήρηση μέσω βιντεοσκόπησης, με προσαρμογή και χρήση του εργαλείου «Peer Interaction: Individual Social Behaviors», ενώ ακολούθησαν περιγραφικές ποσοτικές μέθοδοι ανάλυσης των δεδομένων. Τα αποτελέσματα της έρευνας έδειξαν ότι τα άτομα που συμμετείχαν στα μικτά δομημένα αθλητικά προγράμματα, προπονήσεις δηλαδή όπου άτομα με και χωρίς νοητική καθυστέρηση προπονούσαν μαζί με καθοδήγηση από προπονητή, είχαν ανεπτυγμένες τις δεξιότητες συνεργασίας και ανάληψης ηγετικού ρόλου στην ομάδα. Επίσης, φάνηκε ότι μπόρεσαν να ακολουθήσουν τους κανόνες του παιχνιδιού, ενώ οι καλές ατομικές τους δεξιότητες ενίσχυσαν την συνεργασία. Δεν υπήρξε διάκριση στις σχέσεις και αλληλεπιδράσεις που εμφάνισαν τα άτομα του δείγματος με συναθλητές τους με ή χωρίς νοητική καθυστέρηση. Τα κρούσματα βίαιων ή αρνητικών συμπεριφορών ήταν ελάχιστα. Τα ευρήματα της έρευνας

* Η συμμετοχή στο συνέδριο με προφορική ανακοίνωση πιστοποιείται από το παρόν ηλεκτρονικό αρχείο.

* The participation in the congress with an oral presentation is certified through this electronic file.

μπορούν να ληφθούν υπόψη στον προγραμματισμό κοινωνικών, εκπαιδευτικών και αθλητικών προγραμμάτων ή παρεμβάσεων, αφού ενισχύουν την άποψη ότι σε καλά δομημένα περιβάλλοντα προπόνησης που υπάρχει προγραμματισμός, έλεγχος και αξιολόγηση, μπορούν να αναπτυχθούν μηχανισμοί προώθησης της κοινωνικοποίησης και κοινά αποδεκτών μορφών συμπεριφοράς που συμβάλουν στην επίτευξη ατομικών και ομαδικών στόχων.

Λέξεις κλειδιά: Νοητική Καθυστέρηση, Προπόνηση Ομαδικού Αθλήματος, Κοινωνικοποίηση-Αλληλεπίδραση

16066

ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΕ ΦΥΣΙΚΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΠΑΙΔΙΩΝ ΜΕ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΕΙΔΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ

Λόλα Α. , Τζέτζης Γ., Λόλα Α.

Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, Τ.Ε.Φ.Α.Α.

afroditi2708@yahoo.com

DIFFERENCES IN PREFERENCES AND PARTICIPATION BETWEEN CHILDREN WITH AND WITHOUT DISABILITIES

A. Lola , G. Tzetzis, A. Lola

Aristotle University of Thessaloniki, D.P.E.S.S.

Η ασχολία με φυσικές δραστηριότητες, που προτιμούν ή/και συμμετέχουν κατά τον ελεύθερό τους χρόνο τα παιδιά, βασίζεται σε εσωτερικά κίνητρα και βοηθά στην μείωση της υποκινητικότητας, τη βελτίωση της υγείας και της ποιότητας ζωής των παιδιών και ιδιαίτερα αυτών με ειδικές ανάγκες. Σκοπός της έρευνας αυτής να διαπιστωθεί εάν υπάρχουν διαφορές στις προτιμήσεις και στη συμμετοχή σε καθημερινές δραστηριότητες, κατά τον ελεύθερο χρόνο, μεταξύ των παιδιών με και χωρίς ειδικές ανάγκες. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιήθηκε το ερωτηματολόγιο ψυχομετρικής αξιολόγησης της προτίμησης δραστηριοτήτων των παιδιών (Preferences of Activities for Children – PAC) και της συμμετοχής (Children's Assessment of Participation and Enjoyment-CAPE) που αξιολογεί τις παραμέτρους: α) Ποικιλία, β) Συχνότητα, γ) Με ποιον, δ) Που, ε) Διασκέδαση και στ) Προτίμηση μέσω 7-βάθμιας κλίμακας (Likert). Στην έρευνα συμμετείχαν 49 παιδιά με ειδικές ανάγκες και 49 παιδιά τυπικού πληθυσμού ίδιας ηλικίας (6-9 MO=8,2 ετών) και φύλου. Τα άτομα με αναπηρία ή αναπτυξιακές διαταραχές που συμμετείχαν στην έρευνα ήταν νοητικά ικανά ώστε να ανταποκριθούν επαρκώς στη διαδικασία συμπλήρωσης του ερωτηματολογίου. Σύμφωνα με την κανονικότητα της κατανομής έγιναν συγκρίσεις μεταξύ των ομάδων με το μη παραμετρικό τεστ Mann – Whitney U για τις παραμέτρους της συμμετοχής «Ποικιλία» και «Συχνότητα» και με το t-test για τις παραμέτρους «Με ποιον», «Που», «Διασκέδαση» και «Προτίμηση - PAC». Από τα αποτελέσματα φάνηκαν στατιστικά σημαντικές διαφορές σε όλες τις παραμέτρους της συμμετοχής, «Ποικιλία» ($U=3649$, $p\leq 0.001$), «Συχνότητα» ($U=4460.500$, $p\leq 0.05$), «Με ποιον» ($t=4.268$, $p\leq 0.01$), «Διασκέδαση» ($t=-2.003$, $p\leq 0.05$) και «Προτίμηση PAC» ($t=-4.079$, $p\leq 0.001$) εκτός από τη παράμετρο «Που» ($t=0.481$, $p>0.05$). Διαπιστώθηκε ότι τα άτομα με αναπηρία συμμετέχουν σε μικρότερο αριθμό δραστηριοτήτων ($M.O=19.10$, $T.A=4.99$) με μικρότερη συχνότητα ($M.O=1.70$, $T.A=0.44$), προτιμούν μοναχικές δραστηριότητες και αποφεύγουν τη συναναστροφή με άλλα άτομα ή δραστηριότητες κοινωνικού χαρακτήρα. Τα παιδιά αυτά φαίνεται όμως να απολαμβάνουν περισσότερο τη συμμετοχή τους σε διαφορετικές δραστηριότητες από

* Η συμμετοχή στο συνέδριο με προφορική ανακοίνωση πιστοποιείται από το παρόν ηλεκτρονικό αρχείο.

* The participation in the congress with an oral presentation is certified through this electronic file.

ότι τα παιδιά τυπικής ανάπτυξης επιβεβαιώνοντας έτσι την άποψη ότι η φυσική δραστηριότητα και συμμετοχή σε δραστηριότητες αναψυχής και αθλητισμού ενισχύει το αίσθημα πληρότητας και ικανοποίησης στα άτομα αυτά. Συστήνεται ο σχεδιασμός προγραμμάτων σύμφωνα τα παραπάνω αποτελέσματα και περαιτέρω έρευνα και αξιολόγηση σε συμμετέχοντες με διαφορετικά χαρακτηριστικά.

Λέξεις κλειδιά: CAPE και PAC, αναπηρία, συμμετοχή

16225

ΤΟ ΕΠΙΠΕΔΟ ΑΥΤΟΑΝΤΙΛΗΨΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΜΕ ΚΙΝΗΤΙΚΗ ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΠΑΡΑΚΙΝΗΣΗΣ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΑΣΧΟΛΗΣΗ ΤΟΥΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΚΗΣΗ.

Ιωαννίδου Δ. , Μπάτσιου Σ.

Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης, Τ.Ε.Φ.Α.Α.

dioan@msn.com

THE SELF-PERCEPTION LEVEL OF CHILDREN WITH PHYSICAL DISABILITY AND WHAT MOTIVATES THEM TO EXERCISE

D. Ioannidou , S. Batsiou

Democritus University of Thrace, D.P.E.S.S.

Τα άτομα με αναπηρία παραμένουν τα λιγότερο δραστηριοποιημένα κινητικά άτομα της κοινωνίας, παρά τις ευεργετικές επιδράσεις της άσκησης στην υγεία τους. Πολλοί είναι οι ερευνητές που υποστήριξαν τη διαφορά στη σωματική αυτοαντίληψη και την αυτοεκτίμηση με τους αθλούμενους να υπερτερούν σε σχέση με τους μη αθλούμενους, Σκοπός της παρούσας έρευνας ήταν αφενός να διερευνήσει τους παράγοντες που παρακινούν τα παιδιά και τους εφήβους με αναπηρία να συμμετέχουν σε φυσικές-αθλητικές δραστηριότητες και αφετέρου να καταγράψει το επίπεδο αυτοαντίληψής τους. Στην έρευνα πήραν μέρος 49 άτομα με διαγνωσμένη κινητική αναπηρία, ηλικίας 8-22 χρόνων. Χρησιμοποιήθηκε το ερωτηματολόγιο Σωματικής Αυτοπεριγραφής - (P.S.D.Q) (Marsh, 1994), για την αξιολόγηση του επιπέδου αυτοαντίληψής τους και η Κλίμακα Παρακίνησης σε Φυσικές Δραστηριότητες - Αναθεωρημένη - (MPAM-R), (Ryan, Frederick, Lipes, Rubio, & Sheldon, 1997), για τους λόγους παρακίνησής τους να ασχοληθούν με την άσκηση. Οι συμμετέχοντες χωρίστηκαν σε τρεις υποομάδες: άτομα που ασχολούνταν με τον αθλητισμό υψηλών επιδόσεων, τον ερασιτεχνικό αθλητισμό και άτομα που δεν ασχολούνταν με τον αθλητισμό. Από την ανάλυση διακύμανσης (one-way anova) διαπιστώθηκε ότι σημαντική διαφορά σημειώθηκε στις παραμέτρους της υγείας ($F_{2,46}=4.237, p<0.05$) και της αντοχής ($F_{2,45}=3.706, p<0.05$) στο ερωτηματολόγιο της αυτοαντίληψης και της υγείας ($F_{2,45}=13.997, p<0.001$), της ικανότητας ($F_{2,41}=16.715, p<0.001$) και ψυχαγωγίας ($F_{2,41}=10.145, p<0.001$) στο ερωτηματολόγιο της παρακίνησης. Με το τεστ Scheffe η διαφορά εντοπίστηκε μεταξύ των ατόμων που ασχολούνταν με τον αθλητισμό υψηλών επιδόσεων και αυτών που δεν ασχολούνταν καθόλου με την άσκηση στις παραμέτρους της αυτοαντίληψης. Στους λόγους παρακίνησης η σημαντική διαφορά εντοπίστηκε μεταξύ αυτών που δεν ασχολούνταν με την άσκηση και των δύο άλλων ομάδων. Από την ανάλυση t-test ανεξάρτητα δείγματα ως προς το φύλο δεν προέκυψε καμία σημαντική διαφορά ($p<0.05$). Από τη μελέτη των αποτελεσμάτων προέκυψε ότι: α. η αυτοεκτίμηση των συμμετεχόντων κυμάνθηκε σε χαμηλά επίπεδα. β. Τα νεαρά άτομα που ασχολούνται με τον αθλητισμό γενικά έχουν καλύτερο επίπεδο αυτοαντίληψης. Οι λόγοι που παρακινούν τους συμμετέχοντες για την ενασχόλησή τους με την άσκηση είναι κυρίως η βελτίωση

* Η συμμετοχή στο συνέδριο με προφορική ανακοίνωση πιστοποιείται από το παρόν ηλεκτρονικό αρχείο.

* The participation in the congress with an oral presentation is certified through this electronic file.

της υγείας και της ικανότητάς τους, και η ψυχαγωγία. Τα προγράμματα άσκησης στα οποία συμμετέχουν τα νεαρά άτομα με αναπηρία θα πρέπει να είναι οργανωμένα και δομημένα κατάλληλα και να αποσκοπούν στη διαμόρφωση θετικής αυτοαντίληψης και υψηλής αυτοεκτίμησης. Οι καθηγητές φυσικής αγωγής, οι επαγγελματίες υγείας ή και όσοι ασχολούνται με τον τομέα της αποκατάστασης οφείλουν να ενισχύουν τα κίνητρα για συμμετοχή στον αθλητισμό και να προσανατολίζουν τα άτομα με κινητική αναπηρία προς την επίτευξη των προσωπικών τους στόχων.

Λέξεις κλειδιά: άτομα με αναπηρία, αυτοαντίληψη, παρακίνηση

16338

Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΩΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΑΣΚΗΣΗΣ ΣΤΗ ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΙΚΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΑΤΟΜΟΥ ΜΕ ΑΥΤΙΣΜΟ.

Ιγνατίδου Σ., Μπάτσιου Σ., Δούδα Ε., Σμήλιος Η.

Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης, Τ.Ε.Φ.Α.Α.

stavroulai@yahoo.gr

THE EFFECTS OF DIFFERENT EXERCISE PROGRAMS IN STEREOTYPICAL BEHAVIOR IN PEOPLE WITH AUTISM.

S. Ignatidou, S. Batsiou, H. Douda, I. Smilios

Democritus University of Thrace, D.P.E.S.S.

Ο αυτισμός είναι μια αναπτυξιακή διαταραχή με δυσκολίες που αφορούν την κοινωνική επαφή, την επικοινωνία και την επιθετικότητα, οι οποίες καθιστούν προβληματική τη συμμετοχή στα ακαδημαϊκά μαθήματα. Σκοπός της παρούσας έρευνας ήταν να μελετήσει την επίδραση διαφορετικών μορφών άσκησης στη συμπεριφορά ατόμου με αυτισμό κατά τη διάρκεια των μαθημάτων, τα οποία έπονταν της φυσικής αγωγής. Το δείγμα αποτελούνταν από ένα αγόρι 16 ετών από το σύλλογο «Μέριμνα Ζωής» Θεσσαλονίκης. Για τις ανάγκες της έρευνας χρησιμοποιήθηκε βιντεοκάμερα τύπου Samsung SMX-C10GP/EDC. Η βιντεοσκόπηση έγινε κατά τη διάρκεια της περιόδου παρέμβασης. Καταγράφηκε ο χρόνος προσκόλλησης σε άψυχα αντικείμενα, παλίνδρομης κίνησης και υπερκινητικότητας, η επιθετική συμπεριφορά και οι αυτοτραυματισμοί. Η παρέμβαση περιελάμβανε συνδυασμό δραστηριοτήτων σε στατικό ποδήλατο μέτριας και υψηλής έντασης, βάδιση σε δοκό ισορροπίας, τραμπολίνο και σουτ (καλαθοσφαίριση). Από τα αποτελέσματα προέκυψε ότι οι συμπεριφορές που εξαλείφθηκαν ήταν η παλίνδρομη κίνηση και η υπερκινητικότητα, ενώ αυξήθηκε η προσκόλληση και η επιθετική συμπεριφορά. Στην ενότητα 1 (ποδήλατο υψηλής έντασης, τραμπολίνο, σουτ και βάδιση σε δοκό) η συχνότητα της παλίνδρομης κίνησης καταλάμβανε το 12% της συνολικής συμπεριφοράς μετά την εφαρμογή της συγκεκριμένης ενότητας, ενώ στην ενότητα 2 (ποδήλατο μέτριας έντασης, τραμπολίνο, σουτ και βάδιση σε δοκό) το 31%. Στην ενότητα 3 (ποδήλατο υψηλής έντασης, μέτριας έντασης και βάδιση σε δοκό) το 21%, ενώ στην 4 (ποδήλατο υψηλής έντασης, μέτριας έντασης και τραμπολίνο) το 25% και στην 5 (ποδήλατο υψηλής έντασης, μέτριας έντασης και σουτ) το 11%. Στην προσκόλληση, στις ενότητες 1 και 5 παρατηρήθηκαν ποσοστά της τάξεως του 26%, στην 2 του 24%, στην 3 του 17% και στην 4 του 7%. Η υπερκινητικότητα στην ενότητα 1 καταλάμβανε το 21%, στην 2 το 22%, στην 3 το 23%, στην 4 το 16% και στην 5 το 18%. Η επιθετική συμπεριφορά στην ενότητα 1 καταλάμβανε το 9%, στη 2 το 8%, στην 3 το 45%, στην 4 και 5 το 19%. Το συμπέρασμα της παρούσας έρευνας, θεωρώντας ότι οι συμπεριφορές που δημιουργούν ιδιαίτερα προβλήματα στη λειτουργία της ομάδας

* Η συμμετοχή στο συνέδριο με προφορική ανακοίνωση πιστοποιείται από το παρόν ηλεκτρονικό αρχείο.

* The participation in the congress with an oral presentation is certified through this electronic file.

είναι η επιθετικότητα και η υπερκινητικότητα, ήταν ότι τα προγράμματα που ενδείκνυνται είναι αυτά που περιέχουν ποικίλες ψυχαγωγικές δραστηριότητες μεγάλης και μέτριας έντασης. Η παρούσα μελέτη μπορεί να αποτελέσει χρήσιμο οδηγό τόσο για τους εκπαιδευτικούς όσο και για τους γονείς, για την παρακίνηση των παιδιών τους να εμπλακούν σε αθλητικές δραστηριότητες, με απώτερο σκοπό τη διαχείριση των ανεπιθύμητων συμπεριφορών τους.

Λέξεις κλειδιά: στερεοτυπική συμπεριφορά, αυτισμός, άσκηση

16634

ΣΥΝΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΜΑΘΗΤΩΝ ΜΕ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΚΙΝΗΤΙΚΗ ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ: ΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΦΥΣΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ.

Καραολής Ι. , Μπάτσιου Σ., Δούδα Ε., Αντωνίου Π.

Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης, Τ.Ε.Φ.Α.Α.

yiannis85@hotmail.com

COMMON SCHOOLING OF STUDENTS BOTH WITH AND WITHOUT KINETIC INFIRMITY IN THE COURSE OF PHYSICAL EDUCATION: ATTITUDES AND INTENTIONS OF PHYSICAL EDUCATION INSTRUCTORS IN PUBLIC SCHOOLS IN CYPRUS

I. Karaolis , S. Batsiou, H. Douda, P. Antoniou

Democritus University of Thrace, D.P.E.S.S.

Σύμφωνα με τον Ajzen (1988) για να εκδηλωθεί μια συμπεριφορά πρέπει να υπάρχει κάποιος λόγος. Αυτό που προηγείται κάθε συμπεριφοράς είναι η «πρόθεση» του ατόμου να προβεί σε μια ενέργεια. Όσο πιο δυνατή είναι αυτή η πρόθεση τόσο πιο πιθανό είναι να προσπαθήσει να συμπεριφερθεί ανάλογα. Σκοπός της παρούσας έρευνας ήταν να καταγράψει τις στάσεις και προθέσεις των καθηγητών Φυσικής Αγωγής ως προς το ενδεχόμενο να διδάξουν το μάθημα της Φυσικής Αγωγής σε τμήματα όπου φοιτούν μαθητές με και χωρίς κινητική αναπηρία στα δημόσια σχολεία της Κύπρου. Για τις ανάγκες της έρευνας χρησιμοποιήθηκε ερωτηματολόγιο βασισμένο στο θεωρητικό μοντέλο στάσεων του Ajzen (1988), τροποποιημένο και προσαρμοσμένο από το Θεοδωράκη (1994). Το ερωτηματολόγιο αυτό περιελάμβανε 7 μεταβλητές: 1)Στάση (n=5), Πρόθεση (n=3), Αυτοταυτότητα (n=4), Δύναμη Στάσεων, (n=8), Κοινωνικά πρότυπα (n= 2), Πληροφόρηση (n= 4) και Γνώση (n= 4) . Στην έρευνα συμμετείχαν 107 καθηγητές Φυσικής Αγωγής. Από την επεξεργασία των δεδομένων προέκυψε ότι η βαθμολογία σε όλες τις παραμέτρους κυμάνθηκε κάτω από τα επίπεδα του μέσου όρου (3.5). Η μεγαλύτερη βαθμολογία σημειώθηκε στην παράμετρο της γνώσης (4.44 ± 1.69). Από την ανάλυση t-test ανεξάρτητα δείγματα μεταξύ ανδρών και γυναικών σημειώθηκε στατιστικά σημαντική διαφορά σε όλες τις παραμέτρους ($p < .05$) εκτός από της στάσης. Οι γυναίκες είχαν μικρότερη βαθμολογία σε όλες τις παραμέτρους . Από την ανάλυση one-way-ANOVA μεταξύ των ατόμων του δείγματος ως προς τα χρόνια προϋπηρεσίας προέκυψε στατιστικά σημαντική διαφορά ($p < .05$) μόνο για την παράμετρο της πληροφόρησης ($F_{3,102}=3.804$, $p=0.012$). Η μοναδική σημαντική διαφορά (test Scheffe), βρέθηκε μεταξύ των μέσων όρων της πληροφόρησης που είχαν τα άτομα με προϋπηρεσία 11-20 και 31-36 χρόνων. Περισσότερες γνώσεις είχαν αυτοί με τα περισσότερα χρόνια υπηρεσίας, όπως και πληροφόρηση. Είχαν ακόμη υψηλότερη βαθμολογία στα κοινωνικά πρότυπα, δύναμη στάσεων και αυτοταυτότητα. Οι νεότεροι είχαν θετικότερη στάση και πρόθεση. Συμπερασματικά οι καθηγητές Φυσικής Αγωγής που εργάζονται στα

* Η συμμετοχή στο συνέδριο με προφορική ανακοίνωση πιστοποιείται από το παρόν ηλεκτρονικό αρχείο.

* The participation in the congress with an oral presentation is certified through this electronic file.

δημόσια σχολεία της Κύπρου δεν έχουν θετική στάση και πρόθεση να διδάξουν το μάθημα της Φυσικής Αγωγής σε τμήματα όπου φοιτούν μαθητές με και χωρίς κινητική αναπηρία, αν και οι γνώσεις που έχουν για θέματα που αφορούν την αναπηρία είναι ικανοποιητικές. Απαιτείται περαιτέρω διερεύνηση για να εντοπιστούν τα προβλήματα που επηρεάζουν τους δασκάλους φυσικής αγωγής ώστε να είναι αρνητικοί στην προοπτική να διδάξουν σε τμήματα όπου φοιτούν παιδιά με και χωρίς κινητικά προβλήματα.

Λέξεις κλειδιά: στάσεις, προθέσεις, κινητική αναπηρία

17451

ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΔΟΜΗΜΕΝΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ, ΣΕ ΕΝΑΝ ΜΑΘΗΤΗ ΜΕ ΑΥΤΙΣΜΟ ΕΝΟΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ Τ.Ε.Ε.

Πλέσσα Κ., Κουρτέσης Θ., Σταγιάννη Α.

ΤΕΕ Ε.Α. (Α' Βαθμίδας) Θεσσαλονίκης, Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης, Τ.Ε.Φ.Α.Α., Καθηγήτρια Φ.Α.

tkourtes@phyed.duth.gr

IMPLEMENTATION OF AN ADAPTED PHYSICAL EDUCATION PROGRAM, BASED ON THE PRINCIPLES OF STRUCTURED TEACHING, ON A MALE AUTISTIC 7TH GRADE STUDENT

K. Plessa, T. Kourtessis, A. Stagianni

ΤΕΕ Ε.Α. (Α'), Thessaloniki, Democritus University of Thrace, D.P.E.S.S., Physical Education Specialist

Σκοπός της παρούσας εργασίας ήταν η εφαρμογή ενός προγράμματος Προσαρμοσμένης Φυσικής Αγωγής, σε ένα μαθητή Α' γυμνασίου. Ο μαθητής είχε διαγνωσθεί ως άτομο με αυτισμό, διαταραχές ανάπτυξης - γενικές μαθησιακές δυσκολίες και κινητικά προβλήματα στη λεπτή και στην αδρή κίνηση. Το πρόγραμμα βασίστηκε στις αρχές της δομημένης διδασκαλίας. Σύμφωνα με τη βιβλιογραφία, οι πιο πολλές περιπτώσεις παιδιών με αυτισμό αντιμετωπίζονται καλύτερα με δομημένη εκπαίδευση και συμπεριφορολογικό πρόγραμμα που περιλαμβάνει αναλογία εκπαιδευτή - μαθητή 1 : 1 ή μικρά περιβάλλοντα ομάδας. Το πρόγραμμα εφαρμόστηκε από την καθηγήτρια φυσικής αγωγής σε ένα ειδικό επαγγελματικό Γυμνάσιο (ΤΤΕ α' βαθμίδας), στα πλαίσια του σχολικού μαθήματος. Στόχοι του προγράμματος ήταν α. η παρακίνηση για ενεργή συμμετοχή του μαθητή και η απόκτηση θετικών εμπειριών από το μάθημα Φ. Α., αφού λόγω αρνητισμού δεν είχε καμιά προηγούμενη εμπειρία. β. η βελτίωση της κινητικής του αδεξιότητας γ. η αλληλεπίδραση με μικρή ομάδα συμμαθητών. Το πρόγραμμα βασίστηκε στις αρχές της δομημένης διδασκαλίας (τυπική και άτυπη αξιολόγηση, εξατομίκευση ημερήσιου προγράμματος, οπτικά δομημένη διδασκαλία, διευκρίνιση προσδοκιών με οπτικό τρόπο). Είχε διάρκεια πέντε μηνών και συχνότητα τεσσάρων μονάδων την εβδομάδα. Η κάθε μονάδα είχε διάρκεια 45 λεπτά. Η αξιολόγηση έγινε από την καθηγήτρια φυσικής αγωγής μέσω άτυπης λίστας παρατήρησης και μέσω διατήρησης ημερολογίου. Η εφαρμογή του προγράμματος είχε σαν αποτέλεσμα την ενεργή συμμετοχή του μαθητή στο μάθημα της φυσικής αγωγής, την συν-άσκηση με έναν συμμαθητή του και την βελτίωση συγκεκριμένων κοινωνικών δεξιοτήτων σαν αποτέλεσμα της αλληλεπίδρασης αυτής και τέλος την μικρή βελτίωση της κινητικής του αδεξιότητας.

* Η συμμετοχή στο συνέδριο με προφορική ανακοίνωση πιστοποιείται από το παρόν ηλεκτρονικό αρχείο.

* The participation in the congress with an oral presentation is certified through this electronic file.

Λέξεις κλειδιά: προσαρμοσμένη Φ.Α., αυτισμός, δομημένη διδασκαλία

ΠΡΑΚΤΙΚΑ 19ου ΔΣΦΑ
PROCEEDINGS 19th ICPEP